

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **W. K.**

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 233 § 1 i § 6 k.k.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 23 września 2020 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w B.

z dnia 24 sierpnia 2020 r.

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu
w O.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 sierpnia 2020 r. Sąd Rejonowy w B. wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania – na podstawie art. 37 k.p.k. – innemu sądowi równorzędnemu sprawy W. K. oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 233 § 1 i § 6 k.k.

W uzasadnieniu wniosku wskazano, że orzekanie w sprawie przez sąd miejscowo właściwy, wobec oskarżonego – wieloletniego prokuratora Prokuratury Rejonowej w B., następnie Prokuratury Rejonowej w B., a obecnie prokuratora IPN Oddziałowa Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w B., powiązanego zawodowo z racji pełnionej funkcji i prywatnie z sędziami sądu miejscowo właściwego, mogłoby wzbudzić w opinii publicznej wątpliwości, co do bezstronności tego sądu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek zasługuje na uwzględnienie, gdyż powołano w nim takie okoliczności, które dają podstawę do racjonalnego twierdzenia, że w odbiorze powszechnym mogą powstać wątpliwości, co do zdolności sądu miejscowo właściwego do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny i bezstronny.

Nie ulega bowiem wątpliwości, że sytuacja, w której właściwym do rozpoznania sprawy jest sąd, z którym od lat współpracował oskarżony jako prokurator, znany osobiście większości sędziów orzekających w tym sądzie, co potwierdzają ich wnioski o wyłączenie od udziału w sprawie rozpoznane pozytywnie, a z niektórymi z nich utrzymujący bliskie kontakty prywatne, może rodzić wskazane wyżej wątpliwości. W orzecznictwie Sądu Najwyższego uznaje się, że „sprawowanie przez oskarżonego od lat funkcji prokuratora utrzymującego kontakty służbowe z sądem właściwym do rozpoznania jego sprawy stanowi okoliczność, która może wywierać wpływ na swobodę orzekania tegoż sądu, a nadto stwarzać (racjonalne w tych okolicznościach) przekonanie (także u postronnych obserwatorów) o braku warunków do rozpoznania w tym sądzie sprawy w sposób w pełni obiektywny” (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 2009 r., III KO 58/09). Podzielając ten pogląd wskazać również trzeba, że wprowadzie sferę orzecniczą chroni zasada sędziowskiej niezawisłości, ale nawet taka „zależność” może być powodem powstania w opinii publicznej i odbiorze społecznym przeświadczenia o braku warunków do rozpoznania sprawy w sposób wolny od jakichkolwiek pozaprocesowych wpływów, a to z kolei rodzi ryzyko negatywnej oceny i kwestionowania prawidłowości wydanego orzeczenia.

Mając na uwadze powyższe okoliczności stwierdzić należy, że wzgląd na dobro wymiaru sprawiedliwości przemawia za przekazaniem niniejszej sprawy innemu sądowi równorzędnemu spoza apelacji [...], czyli w tym wypadku Sądowi Rejonowemu w O.

Z tych względów, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.